

[Pia Christmas-Møller]

ter og landbrugets arbejdsgiverorganisationer har deltaget aktivt. Grundlaget har været en enstemmig indstilling til arbejdsministeren. Vi mener, det er en rigtig procedure, og vi mener fortsat, det er den vej, man skal benytte, hvis det fremover skulle vise sig nødvendigt at gennemføre ændringer.

På den baggrund må vi afvise Fremskridts-partiets forslag.

Stillinger (SF):

Det lader til, at det bliver en nærmest historisk dag i dag. For et øjeblik siden stod et fuldstændig enigt Folketing bag et forslag, og nu er jeg også i den underlige situation, at jeg næsten er helt enig med arbejdsministeren.

I øvrigt vil jeg fortrinsvis henvise til det, arbejdsministeren sagde lige før, for i virkeligheden er dette beslutningsforslag jo et underligt overflødigt forslag. Jeg er klar over, at ordføreren har været borte fra Folketinget i nogle år, og det kan selvfølgelig forklare og være en undskyldning for forslaget. Men jeg synes, det bør siges, at Folketinget har lavet noget i den tid, der er gået, siden ordføreren for Fremskridts-partiet var herinde sidst, og til i dag. Således har vi også behandlet unges farlige arbejde, faktisk flere gange.

Jeg kan også gøre opmærksom på, at der foreligger en bekendtgørelse fra ministeren om farligt arbejde af 15. februar 1989. Jeg ved ikke, om det er den bekendtgørelse, ordføreren for forslagsstillerne henviser til, når han i motiveringen for forslaget skriver, at det er den sidst vedtagne lov om arbejdsmiljø, der medførte mange nye restriktioner, eller i bemærkningerne siger, at det praktiske landbrug føler, at det er lovgivningen, der skal sikre børn og unge. Hvad er det for noget? Jeg synes, det havde været rart med et beslutningsforslag, som var udformet lidt mere forståeligt og præcist; så havde vi også haft en ærlig chance for at forholde os sagligt til selve forslaget. Men det er måske ikke meningen.

Hvis jeg har forstået forslaget rigtigt, drejer det sig altså om at sikre børn og unge, der tilhører husstanden i landbruget, at de kan blive oplært inden for landbruget. Hvis det er korrekt forstået, vil jeg tillade mig at citere følgende fra den omtalte bekendtgørelse, som ministeren udsendte den 5. februar 1989:

»Inden for landbrug er beskæftigelsen af unge, der hører til arbejdsgiverens familie og husstand, og som er fyldt 15 år, ikke omfattet af bekendtgørelsens bestemmelser.«

Det vil sige, at de slet ikke er omfattet af alle de forfærdelige ting, der står i det foreliggende beslutningsforslag om de restriktioner, som rammer landbruget. Der står slet ikke noget om alder, om det er 12 år, om det er 15 eller 20 år, eller hvad børn og unge er for noget.

Man kan vælge at se på dette forslag på to måder. Man kan spille den småfornærmede – men det ligger mig selvfølgelig fjernt – og sige: Det var dog irriterende at spille tiden på sådan et fuldstændig latterligt forslag, for nogle af os har faktisk ret mange andre ting, vi hellere vil beskæftige os med end at spille tid på dette her.

Man kunne også vælge den humoristiske holdning og sige: Det er da skægt, at Fremskridtspartiet sådan tager gas på os; der skal være lidt kolorit på tilværelsen, og der skal også være lidt kolorit herinde i Folketinget, så lad os lave lidt skæg og ballade hernede, og så tager vi lidt gas på dem alle sammen.

Men ligegyldigt hvilken synsvinkel man vælger på dette forslag, synes jeg, det er en omgang nonsens, som ikke burde være fremsat.

På baggrund af den tragedie, der netop har udspillet sig i Nordsjælland, vil jeg slutte med at spørge, hvor mange ulykker vi egentlig skal opleve, før Fremskridtspartiet erkender, at landbruget er en særdeles farlig arbejdsplads. Jeg mener, at man frem for dette ikke særlig begavede forslag måske burde have overvejet at stramme reglerne om det farlige arbejde, som nu findes inden for landbruget. Men hvis vi nu alle sammen kunne være med til at forhindre flere lemlæstelser af børn og unge ved arbejdsulykker inden for landbruget, og hvis vi kunne lære at erkende, at landbruget er en farlig arbejdsplads, som man altså ikke bare kan score billige point på ved at fremsætte et sådant forslag, har vi da i hvert fald opnået noget.

Sønderby (V):

Vi vil fra Venstres side ikke gå så vidt som hr. Stillinger, men vi vil da gå så vidt som at sige, at vi også synes, det foreliggende forslag er fuldstændig unødvendigt. Men der foregår en debat ude omkring om spørgsmålet, og derfor skal der ikke herske tvivl om, at vi fra Venstres